

hos Ombudsmanden, og som også har givet sig udslag i Ankestyrelsens praksis.

Ankestyrelsen og dermed ankeinstanserne kan således ikke afstå fra at efterprøve, om rammerne for skønnet opfylder lovgivningens krav til sagsbehandlingen, uanset bestemmelsen i § 69.

Ankeinstansens efterprøvelse består for det første i at konstatere, om myndigheden overhovedet har foretaget et skøn og ikke bare anvendt interne retningslinjer uden at vurdere sagen konkret. I efterprøvelsen indgår endvidere, om sagens faktiske omstændigheder er korrekt beskrevet, om sagsbehandlingsreglerne (forvaltningsloven m.m.) er fulgt, om ensartede tilfælde er behandlet ens (lighedsprincipet), om der eventuelt er taget hensyn til ulovlige kriterier, og om hensynene er vægtet og prioriteret korrekt.

Efterprøvelsen drejer sig således om at efterprøve, om reglerne om sagsbehandlingen er fulgt, for sagsbehandlingsreglernes formål er, at myndigheden kan nå frem til den rigtige afgørelse.

De sociale ankeinstanser vil (ligesom Ombudsmanden og domstolene) under alle omstændigheder, og uanset bestemmelsen i § 69, efterprøve afgørelsen som beskrevet ovenfor.

De sociale ankeinstanser kan derudover ligesom domstolene gå et skridt videre, idet de også vurderer sagkyndige udtalelser som f.eks. lægeerklæringer, i modsætning til Ombudsmanden.

Da Ankestyrelsens praksis vedrørende efterprøvelse af skønsmæssige afgørelser følger domstolens og Ombudsmandens praksis samt de almindelige forvaltningsretlige regler – uanset bestemmelsen i § 69 – foreslås det, at bestemmelsen gælder for hele den sociale lovgivning. Der er således ikke herved tilsigtet en ændring af hidtidig praksis.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at jeg agter at anmode Ankestyrelsen om at foretage en opfølgning på ankeinstansernes anvendelse af bestemmelsen og efter en 2-årig periode at komme med en redegørelse.

Spørgsmål 9:

Vil ministeren oplyse, hvilke områder i den sociale forvaltning der typisk vil være genstand for koordinering af praksis, jf. kapitel 11 i lovforslaget, og hvilke områder der ikke vil være omfattet.

Svar:

Efter kapitel 11 i forslaget til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område videreføres reglerne om Ankestyrelsens praksiskoordinering fra ankestyrelsesloven, idet de sociale nævn også får en praksiskoordinerende opgave i samarbejde med Ankestyrelsen.

Praksiskoordinering betyder, at Ankestyrelsen og nævnene gennemgår en række ensartede typer af afgørelser. Sagerne gennemgås i forhold til gældende ret, som er fastlagt ved lov, bekendtgørelser og praksis.

Der er således tale om en retlig vurdering i forhold til den enkelte sag. Der er imidlertid ikke tale om ændring af den enkelte afgørelse, og der er heller ikke mulighed for, at de praksiskoordinerende instanser kan tage sagerne op af egen drift. Afgørelserne skal vurderes ud fra de lokale forhold (erhvervsmæssige, geografiske, aldersmæssige osv.) og ikke ud fra en generel målestok.

Formålet er at følge afgørelsernes overensstemmelse med gældende ret med henblik på den fremadrettede indsats med henblik på at sikre ensartethed ud fra de lokale forhold.

Formålet er at bedømme, om der lokalt eller regionalt opstår uacceptable forskelle i den måde, som myndighederne anvender reglerne på. Retssikkerheden i praksiskoordineringen ligger i, at den enkelte borger i et område som følge af praksiskoordineringen ikke får mindre end andre borgere, men også at borgeren ikke får mere end andre.

En hjemmel til at indhente akter fra kommuner, sociale ankenævne og revaliderings- og pensionsnævn også i sager, som ikke var påklaget til Ankestyrelsen, blev indføjet i lov om Den Sociale Ankestyrelse ved lov nr. 448 af 1. juni 1994, der trådte i kraft den 1. juli 1994.

Ankestyrelsen har siden gennemført praksisundersøgelser inden for førtidspensions- og bistandslovsområdet. På førtidspensionsområdet gennemførtes således undersøgelser i 2 statsamter i 1995 og i 2 statsamter med tilhørende kommuner i 1996. I 1997 gennemførtes ligeledes en undersøgelse af 2 statsamter med tilhørende kommuner.

To praksisundersøgelser vedrørende sager om etablering af selvstændig virksomhed efter bistandslovens § 43 og invalidebil efter bistandslovens § 58 er gennemført i 1996.